

Ph. Ramin: *Johann Gottfried Mùthel - Les cinq concertos pour clavier*, Diapason, nr 637, 07/2015
<http://www.diapasonmag.fr/diapason-d-or/diapason-637>

Marcin Świątkiewicz possède au plus haut degré le sens du chant (admirable *Adagio* du *Concerto en do mineur*) et un abattage impressionnant, signe distinctif d'une nouvelle génération de claviéristes doublés de formidables improvisateurs. Cette vision ambitieuse a tout pour faire sortir de l'ombre un compositeur dont seules quelques pages pour clavier avaient été bien défendues au disque.

T. Bopp: *Genial. Mùthel, Johann Gottfried - The 5 Piano Concertos*, Klassik.com, 06.10.2015
<http://magazin.klassik.com/reviews/reviews.cfm?task=record&RECID=28181&REID=16026>

Marcin Świątkiewicz weiß (...) all diesen unterschiedlichen Gegebenheiten der kompositorischen Architektur der Konzerte Mùthels kongenial zu entsprechen. Die raschen und in ihrem Entwicklungsverlauf sprunghaften Ecksätze strahlen ganz die wünschenswerte Verve und die gebotene Dringlichkeit aus, und in den Mittelsätzen findet man genau das richtige Maß an kantabler Empfindung und ungezwungener Freiheit.

K. Kolinek-Siechowicz: *Świadectwo o głowie i palcach*, Ruch Muzyczny, Nr 05/2015
<http://www.ruchmuzyczny.art.pl/index.php/przetworzenia/plyty/1491-swiadectwo-o-glowie-i-palcach>

W wirtuozowskich koncertach Mùthela Świątkiewicz odnalazł całą paletę emocji, sprostał także wymagającym swobody technicznej oraz niebanalnej fantazji fragmentom ad libitum, w których dokonał niełatwej transpozycji retoryki operowej na język instrumentu.

R. Wigmore: *Mùthel - Five Keyboard Concertos*, Gramophone, 13.05.2015
http://www.gramophone.co.uk/review/m%C3%BCthel-five-keyboard-concertos?pmtx=most-popular&utm_expid=32540977-5.-DEFmKXoQdmXwfDwHzJRUQ.1&utm_referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.pl%2F

Playing on a fine, sonorous copy of a 17th-century Ruckers harpsichord, Marcin Świątkiewicz relishes both the flamboyant virtuosity of the fast movements and the delicate sentiment of the *Adagios* – not so delicate, either, in the florid, Baroque-inspired rhetoric of No 4. He makes colourful use of the instrument's contrasting manuals and has a subtle sense of *rubato*, aware that time borrowed should also be repaid.

D. Clements: *JG MÜTHEL The Five Keyboard Concertos*, MusicWeb International, 05/2015
http://www.musicweb-international.com/classrev/2015/May/Muthel_concertos_BIS2179.htm

Mùthel inherited the three-movement concerto plan of his teacher, but the style incorporates details more familiar from C.P.E. Bach, so you can expect plenty of *Empfindsamkeit* to go along with the crisply authentic performing approach of Arte Dei Suonatori and soloist Marcin Świątkiewicz.

(...)

I remember Marcin Świątkiewicz during his Master degree studies at the Royal Conservatoire in The Hague and am by no means surprised to see him recognised as a leading performer today.

R. Franck: *Die expressiven Klavierkonzerte von Johann Gottfried Mùthel, Pizzicato, 27.03.2015*

<http://www.pizzicato.lu/die-expressiven-klavierkonzerte-von-johann-gottfried-muthel/>

In seinen fünf Cembalokonzerten (Concertos pour le Clavecien) zeigt er sich formal als Komponist zwischen Barock und Klassik. Die Musik ist flüssig, der Solopart verlangt Gestaltungsphantasie und Virtuosität, und das Orchester glänzt durch Farbenspiel. Diese Anforderungen werden auf der vorliegenden CD vollauf erfüllt. Der polnische Cembalist Marcin Swiatkiewicz ist ein brillanter Solist, und das ebenfalls polnische Ensemble 'Arte dei Suonatori' präsentiert sich in einem attraktiven, lebendigen und schillernden Klanggewand.

Johann Gottfried Mùthel's Keyboard concertos are highly attractive, virtuosic and colourful. The spirit of this expressive compositions is well captured in these brilliant performances. The playing is fluid, clear light and rhythmic.

D. Szwarzman: *Szalony klawesyn, Polityka, 24.03.2015*

<http://www.polityka.pl/tygodnikpolityka/kultura/muzyka/1613151,1,recenzja-plyty-marcin-swiatkiewicz-arte-dei-suonatori-johann-gottfried-mthel-the-5-keyboard-concertos.read>

Marcin Świątkiewicz to nie tylko jeden z najwybitniejszych klawesynistów młodego pokolenia, ale też prawdziwa osobowość. Zdobywa już sobie pozycję w europejskim świecie muzyki dawnej, m.in. stale współpracuje ze słynną skrzypaczką brytyjską Rachel Podger; w zeszłym roku nagrał z nią płytę z muzyką włoskiego baroku. I jak na nietuzinkową osobowość przystało, ten debiut solowy przynosi wyjątkowy repertuar. Z towarzyszeniem weteranów polskiego wykonawstwa historycznego – Arte dei Suonatori – w szwedzkiej firmie BIS, z którą zespół ten często współpracuje, Świątkiewicz nagrał komplet koncertów Johanna Gottfrieda Mùthela, jednego z ostatnich uczniów wielkiego Johanna Sebastiana Bacha, przyjaciela jego syna Carla Philippa Emanuela. Odkrywany dziś na nowo po wiekach zapomnienia, Mùthel był wielkim i niezwykłym wirtuozem, a jego dzieła klawesynowe są skrajnie wymagające. Pisane w stylistyce epoki „burzy i naporu”, będącej etapem przejściowym między barokiem a klasycyzmem, wymagają wykonawcy nie tylko sprawnego technicznie, ale też wrażliwego i twórczego, a takim właśnie jest odtwórca partii solowej na tej płycie; z równą wrażliwością towarzyszy mu zespół.

D. Druce: *Review: Perla Barocca, Gramophone, 10.2014*

<http://www.gramophone.co.uk/review/perla-barocca>

Rachel Podger and her accompanists enjoy bringing out these pieces' sense of discovery, of excitement and intense feeling, yet without doing violence to the substance of the music. [...] Podger's pure tone and expressive bowing are well complemented by Marcin Świątkiewicz's bright, pungent copy of an Italian harpsichord from the early 1600s [...] The organ provides another welcome contrast of colour, not least in the fine solo Gabrieli ricercar [...]

J. Puchalski: *Opera Rarissima, blog internetowy Od ucha do ucha, 27.02.2014*

<http://jakubpuchalski.blog.pl/2014/02/27/opera-rarissima>

[...]całość stanowi jeden organizm, oparty na znakomitej sekcji basso continuo, co nie dziwi, skoro w jej skład wchodzi Marcin Świątkiewicz (klawesyn)[...]

D. Szwarzman: *Dwa dni z dwóch tygodni*, Ruch Muzyczny, ROK LVII, NR 19, 15.09.2013

<http://www.ruchmuzyczny.pl/PelnyArtykul.php?Id=2714>

Wieczorne koncerty w świdnickim kościele św. Krzyża mają w sobie coś z seansu dla wtajemniczonych. Tak było i tym razem, gdy Marcin Świątkiewicz, najwybitniejszy dziś chyba polski klawesynista młodego pokolenia, grał Wariacje Goldbergowskie. Jedno, co ten nastrój psuło, to spowodowane upałem ciągłe rozstrajanie się klawesynu, który solista musiał wciąż podstrajać, a w środku utworu zrobił wręcz przerwę na ponowne nastrojenie całego instrumentu. Z pewnością warto byłoby posłuchać tej interpretacji w bardziej sprzyjających warunkach, ponieważ jest inna niż te, do jakich przywykliśmy: bardziej refleksyjna, skupiona, bez pośpiechu i popisów czysto wirtuozowskich, za to dość elastyczna rytmicznie, można by rzec - z rubato, ale takim, jakie występowało zupełnie naturalnie w wykonawstwie barokowym. Najpiękniejsze były wariacje powolne, zwłaszcza owa najstynniejsza w g-moll, która przenosi do całkiem innego wymiaru. Na bis był dla porównania Händel (*Allemande ze Suity d-moll*) oraz Froberger (także *Allemande*, czyli *Méditation sur ma mort future*), który także przeniósł nas w inny świat.

The Europadisc Review: *Brecon Baroque: Bach Double & Triple Concertos*

http://www.europadisc.co.uk/classical/110392/J_S_Bach_-_Double_&_Triple_Concertos.htm

In all three of these works, the continuo playing is a joy, not least the harpsichord of Marcin Świątkiewicz: stylish, deft, imaginative, yet never too intrusive. So it's very welcome when he also takes centre stage in the A minor Concerto for harpsichord, flute and violin. This is a work that has its origins in a Prelude and Fugue for solo keyboard, with the central movement plucked from Bach's D minor Trio Sonata for organ. The Concerto transcription of this music is a late work, with plenty of nods to the fashionable galant idiom and 'special effects' including frequent string pizzicati. To work well in performance, it needs a judicious balance of attention to local detail and awareness of the larger-scale form, and that's exactly what it receives here. With a slow movement for the three soloists alone, and all the stylistic challenges skilfully handled, this is an ideal vehicle for Brecon Baroque's distinctive talents.

G. Rickson: *Classical CDs Weekly: Bach, Bruckner, Schoenberg, Schubert*,

TheArtsDesk.com, 29.06.2013

<http://www.theartsdesk.com/classical-music/classical-cds-weekly-bach-bruckner-schoenberg-schubert>

[...]you'll be bowled over by Marcin Świątkiewicz's harpsichord continuo, sending harp-like ripples through Brecon Baroque's lean, vibrant textures – such a rare pleasure to hear this instrument so well recorded. Świątkiewicz is terrific too in the Triple Concerto; wise, authoritative and firmly grounded [...]

U. Hinz: *Violinistin Rachel Podger zu Gast in der Aula der Universität*, Göttinger Tageblatt 21.05.2013

<http://www.goettinger-tageblatt.de/Nachrichten/Kultur/Themen/Haendel-Festspiele-2013/Violinistin-Rachel-Podger-zu-Gast-in-der-Aula-der-Universitaet>

Marcin Świątkiewicz am Cembalo ist ein lebendiger Begleiter – und mehr: Insbesondere in Händels Cembalo-Suite Nr. 3 d-Moll (HWV 428) zeigt er, welch ein souveräner Solist er ist. Kraftvoll geht er das Werk an und schafft eine Musik, die temperamentvoll fließt und zugleich in sich ruht.

D. Szwarzman: *Pisendel i jego przyjaciele*, blog internetowy *Co w duszy gra*, wpis z 20.05.2013

<http://szwarzman.blog.polityka.pl/2013/05/20/pisendel-i-jego-przyjaciele/#more-3244>

Piękny był koncert Rachel Podger i Marcina Świątkiewicza w sali Akademii Muzycznej w Katowicach.[...]

Graham Williams: Reviews: Bach: Double & Triple Concertos - Podger, www.sa-cd.net, 19.05.2013

<http://www.sa-cd.net/showreviews/8754#9746>

[...]For this listener the highlight of this SACD is the brilliant performance of the Triple Concerto in A minor BWV 1044. All three of its movements are based on Bach's earlier solo keyboard works and in its present form has the same scoring as the 5th Brandenburg Concerto. The richness of the writing is immediately apparent, and special praise must be given to the adroit harpsichord of Marcin Swiatkiewicz whose playing never dominates that of his partners – especially the bright flute of Katy Bircher.[...]

D. Szwarzman: *Szalony Klawesyn*, blog internetowy *Co w duszy gra*, wpis z 6.05.2013

<http://szwarzman.blog.polityka.pl/2013/05/06/szalony-klawesyn/#more-3200>

[...] rzeczywiście jest to ktoś, kogo muzyka niesie, kto nią żyje. Muzyk totalny. Z gatunku takich, co to ma się ochotę jeździć za jego koncertami do innych miast [...]

D. Szwarzman: *Koncerty z pasją*, blog internetowy *Co w duszy gra*, wpis z 2.09.2012

<http://szwarzman.blog.polityka.pl/2012/09/02/sonaty-z-pasja/#more-2549>

[...]klawesynista Marcin Świątkiewicz, który zagrał solo w *Konercie klawesynowym d-moll* i szkoda, że tylko to jedno. Grał go zupełnie inaczej niż wszyscy: w jego wykonaniu ten utwór nie staje się machiną do grania, jakimś perpetuum mobile, lecz jest żywy i ekspresyjny; niektóre rubata zaskakiwały, nawet bardzo, ale pozytywnie. Nie wiem, czy ktoś z was słuchał transmisji koncertu o 13., ale prowadząca go Magda Łoś zachwyciła się grą naszego solisty i pogratulowała mu na antenie.[...]

U. Alberts: *Intime Gelassenheit*, *Mittelbayerische Zeitung*, 28.05.2012

http://www.mittelbayerische.de/nachrichten/artikel/intime_gelassenheit/791615/intime_gelassenheit.html#791615

Bei ihrer Darstellung wurden keine Strukturen verwischt und es entstand besonders in der Interpretation des Cembalokonzertes durch Marcin Swiatkiewicz ein detailreiches Bild der Partitur. Durch gezielt platzierte Rubati verlieh Swiatkiewicz seiner Darbietung frische Lebendigkeit und Unbeschwertheit. Keinerlei Unsicherheiten gab es im das Werk beschließenden Allegro, wo er seinen Vortrag etwas beschleunigte, und das Ripieno sofort mitzog.

D. Szwarzman: *Nowy byt muzyczny*, Blog internetowy *Co w duszy gra*, wpis z 29.03.2012

<http://szwarzman.blog.polityka.pl/2012/03/29/nowy-byt-muzyczny/#more-2119>

Sama {oh!} grała tylko dwa niedługie utwory: Fugę Francesca Marii Veracinię oraz Sonatę c-moll op. 2 nr 7 Tommasa Albinoniego, połączone efektownym preludium klawesynowym Marcina Świątkiewicza (bo i on jest w tym zespole – a jak najbardziej jest muzykiem śląskim, podobnie jak Martyna Pastuszka).

D. Szwarzman: *Bach, przed Bachem i po Bachu*, Ruch Muzyczny, ROK LV, NR 14, 4.09.2011

<http://www.ruchmuzyczny.pl/PelnyArtykul.php?Id=995>

Jakby z innego świata był początek recitalu Marcina Świątkiewicza: Suita d-moll Jeana-Henriego d'Angleberta i Fantasia chromatica Jana Pieterszooona Sweelincka sprawiały wrażenie, jakby były improwizowane w danej chwili. Młody klawesynista, który kilka lat temu występował tu jeszcze jako student katowickiej uczelni, teraz już po studiach także w Hadze, ma niezwykłą, wszechstronną osobowość. "Bliski jest mu ideał muzyka sprzed okresu rewolucji industrialnej: kompozytora-wykonawcy-teoretyka-pedagoga" - to zdanie z biogramu w książeczce programowej, widać, że prawdziwe. Dla mnie było to jedno z odkryć Festiwalu, podobnie jak Ensemble Diderot, jeden z zespołów, w których gra Świątkiewicz.

F. Cliff: *Review: Concerts at Cratfield, Ensemble Diderot, August 28, Ipswich Star, Friday September 2 2011*

http://www.eveningstar.co.uk/entertainment/news/review_concerts_at_cratfield_ensemble_diderot_august_28_1_1012313

Johannes Pramsohler's performance of the Sonata in A, BWV 1015 was superb, with great beauty of tone and line, and partnered excellently by harpsichordist Marcin Swiaktiewicz, the latter equally fine in a Ricercar from A Musical Offering; a three part fugue on the "Royal Theme" of Frederick the Great.

R. Evans: *Brecon Baroque/Podger – review, The Guardian, Monday 13 June 2011*

<http://www.guardian.co.uk/music/2011/jun/13/brecon-baroque-podger-review>

...solo passagework in the fast outer movements was executed to scintillating effect.

E. Jansen: *Concert Review: JS Bach's Mass in b minor (Arizona Bach Festival), blog internetowy, wpis z 24.01.2011*

<http://edwardjensen.typepad.com>

Two of the Hofmuzieck's four members had prominent solos throughout the Mass, and both were delightful. On his game was Marcin Świątkiewicz at the organ continuo. Most Baroque organ continuo players simply play chords on top of the figured bass notation that is given to them, a phrase that one of my organist friends like to call "chopping cabbage." Mr. Świątkiewicz gave us a delectable entire salad, not only giving us basic block chords but a lyrical and melodic line on top of everything. In fact, his method for tuning the orchestra was fascinating to listen.

K. Kościukiewicz: *Światłocień i magnetyzm miejsca*, Ruch Muzyczny, ROK LIV, NR 19, 19.09.2010

<http://www.ruchmuzyczny.pl/PelnyArtykul.php?Id=1497>

Diametralnie zmieniły się aura, koloryt i ton muzycznej wypowiedzi w tym samym miejscu następnego wieczoru - na bachowskim recitalu klawesynowym Marcina Świątkiewicza. W miejsce swobodnej i beztroskiej, choć wyrafinowanej zabawy - muzyka doskonale skonstruowana, wyważona, precyzyjna i "monochromatyczna". Instrument brzmiał jasno i lekko pod palcami młodego katowickiego klawesynisty, ale w jego grze nie brakowało też mocnych kontrastów agogicznych i dynamicznych oraz dramatycznych napięć (preludia i fugi C-dur i fis-moll z II tomu Wohltemperiertes Klavier, Fantazja i chromatyczna fuga), jak i subtelnych różnicowania idiomów tanecznych (III Suita angielska g-moll, V Partita G-dur).

W. Paprocki: *Musikalisches Vielerley*, Ruch Muzyczny, ROK LIII, NR 14, 12.07.2009

<http://www.ruchmuzyczny.pl/PelnyArtykul.php?id=1832>

Na program owych Muzycznych różnorodności złożyły się dzieła mistrzów XVII i XVIII wieku, reprezentujących oba kręgi kulturowe, jakie powstały na ziemiach niemieckich po wojnie trzydziestoletniej: południowy (Austria, Bawaria) i północny (kraje protestanckie).

Przedstawicielem pierwszego był m.in. Froberger, do drugiego należeli Matthias Weckmann, Buxtehude, Händel, Johann Sebastian Bach i jego syn Carl Philipp Emanuel.

Płyta jest niemal w całości dziełem autorskim Marcina Świątkiewicza. Została przygotowana z dużą starannością od strony muzycznej i opatrzona ciekawym tekstem. Artysta wskazuje w nim cztery sposoby spojrzenia na prezentowaną muzykę. Można widzieć w niej przejaw stylus fantasticus, a więc typowego dla epoki baroku myślenia retorycznego, albo przykład zastosowania stile misto, czyli tendencji do unifikacji ówczesnej sztuki dźwięków, głównie na bazie dokonań mistrzów włoskich i francuskich. Można też uznać, że centrum muzyki niemieckiej tego czasu stanowi twórczość Dietricha Buxtehudego albo że dąży ona wyraźnie w stronę wiekopomnego dzieła Jana Sebastiana Bacha. Artysta wyjaśnia również znaczenie terminu "muzyka klawiszowa", podkreślając złożoność faktury większości zarejestrowanych utworów, co pozwala wykonywać je i na klawesynie, i na organach, a w przypadku tych z końca epoki - także na fortepianie.

Początek płyty to kompozycje pełne fantazyjnej gry afektów - Toccata in a Weckmanna oraz Ricercar in d i Plainte faite á Londres pour passer la Mélancholie Frobergera. Świątkiewicz ze swobodą wykorzystuje możliwości, jakie dają wykonawcom owe w dużym stopniu "otwarte" dzieła, rozrysowane tylko w głównych punktach i wymagające indywidualnego doboru ornamentyki, figuracji, artykulacji i tempa. Inwencja klawesynisty jest bogata, dzięki czemu muzyka brzmi wyraziście i intrygująco.

Dźwiękowa dywagacja Frobergera na temat melancholii, jakże typowego stanu ducha człowieka baroku, jest jednocześnie pierwszą częścią jego Suite XXX in a. Element taneczny, bez którego trudno wyobrazić sobie kulturę tej epoki, znajduje rozwinięcie w V Suite E-dur Händla, zwieńczonej Arią z wariacjami.

Pomiędzy Suitami umieszczone zostało frapujące Preludium in g BuxWV 163 Buxtehudego. W rozbudowanym utworze organowa masywność faktury, wykształcona przez twórców z Północy, miesza się jeszcze z ekstrawagancką afektacją, mającą swój początek w dziełach Frescobaldiego. Wirtuozeria Świątkiewicza pozwala dostrzec mistrzostwo warsztatu kompozytora i szczególnie docenić jego wyszukaną technikę kontrapunktyczną.

Stylistycznym nawiązaniem do muzyki Buxtehudego jest Toccata fis-moll BWV 910 Jana Sebastiana Bacha, kulminacyjny punkt całej płyty, po którym następuje Contrapunctus I z Kunst der Fuge. W obu przypadkach mamy również do czynienia z idiomem stylus fantasticus, tym razem jednak rozwijanym w ramach typowej dla Niemców faktury polifonicznej.

Zwieńczeniem programu jest jedna z tzw. sonat pruskich Carla Philippa Emanuela Bacha - Sonata B-dur Wq 48/2, będąca przykładem zmieniającego się w XVIII stuleciu stylu klawiszowego, zawierającego już elementy typowe dla dzieł fortepianowych, np. akordowy akompaniament.

Płyta w atrakcyjny sposób ukazuje złożony świat niemieckiej muzyki klawesynowej czasów baroku, a ciekawie, momentami brawurowo interpretowanej przez Marcina Świątkiewicza. Brzmienie klawesynu (niestety, w opisie płyty poskąpiono informacji na temat instrumentu), z wycuciem różnicowane przez zmiany rejestrów, zostało w nagraniu dobrze uchwycone.